

X. kötet.

Budapest, 1895. június 2-án.

22. szám.

Kávéházban.

Jogász. Vissza tud adni egy ötvenesből?
 Főpinczér. Oh igen.
 Jogász. Volt egy csésze habbal és hét kiflivel, meg egy pohár cognac.
 Főpinczér. Az negyvenkilencz krajczár, meg negyvenkilencz forint
 ötvenegy krajczár az ötven forint.
 Jogász (besepri a pénzt). Köszönöm, az ötvenest majd átadom holnap.

A sápkór netovábbja.

Mama. Doktor ur, leányom oly nagy foku sápkóiban szenved, hogy még a legsikamlósbabb francia operettek előadásán sem pirul el.

Váratlan bukás.

Kerületem községeit
 Sorba mind bejártam;
 Programomnak hatásától
 Roppant sokat vártam.

Hol vasutat, hol iskolát,
 Orgonát ígértem.
 Szóval a szép ígéretet
 Telt marokkal mértem.

És megbuktam, e mellett még
 Iszonyuan szidtak;
 Csak egy község maradt hivem,
 Hol pénzemen ittak.

Való.

A legnagyobb merészség.

Allatszelistő. Apám, már huszonöt éves vagyok, azt hiszem, ideje volna megnősülnöm.

Apa. Lám, ilyen a mai ifjuság! Mivel ért az oroslánok és tigrisek szelidítéséhez, azt hiszi, hogy egy asszony fölött is képes uralkodni.

A sokféle csapás, meg saját ostoba cselekedetei úgy megapasztották Mázsás Márton, kontyodi főbíró ur bugyellárisa tartalmát, hogy alig kongott benne egy pár krajezár.

Sári asszony, a felesége, a ki egyike volt azon házsártos teremtéseknek, a kiket a főgondviselő a férfiak mellé rendel szuttyongatóul, váltig is sopántott napról-napra, hogy a mulya férj miatt maholnap a szegénységbe sülyednek alá.

Mig Mázsás uram boldog belenyugvással s a változhatatlanban rendületlenül hívéssel forgatta a kékfedelü tabellát, Sári asszony, mint valami kapitány, csörömpölve járt-kelt a szobában s úgy-úgy betette maga után az ajtót, hogy még az ártatlan vakolat is hullott utána.

Mázsás Márton meg ült és hallgatott. Tapasztalta már, hogy az asszonyi mérgeskedés ellen legokosabb bölcs hallgatással válaszolni.

E hallgatás azonban jelenleg épen nem bizonyult használatos orvosszernek, sőt Sári asszony haragját még feljebb csigázta.

Hogy ismét benyitott a szobába s látta férjét ott ülni az asztalnál, mint valami kinevezett hivatalnokot, felfortyant dühe s rátámadt Mázsás uramra.

— Te ember, te! Mit akarsz te? — kezdte a legmagasabb tónusból.

— Hogy én mit akarok? Nem kötjük a hivatalos dolgot asszonyi orra! — felelt meg Mázsás Márton.

— Vigyen a megmondom mi a hivatalos dologgal! Hát te mindig azzal állsz elő?

— Hát mivel álljak, Sári?

— Napról-napra pusztulunk, veszünk. Maholnap pénzért kell kenyeret venni!

— Isten csapása, Sári! Ki megszomorított, meg is vigasztal még!

— Meg ám, ha kend itt tátja a száját, osztán lesi a sült galambot! Ki látott már ilyen ügyefogyott embert? Az Istenemnek nem tudnék elég hálát adni, csak soha meg ne ismertem volna!

— Én sem! — mormogta Mázsás, mert e véleménynek hangosan adni kifejezést nem volt elég bátorsága.

— Imé, mások hogy iparkodnak, hogy tesznek egygyé éjet-napot, hogy keressenek egy kis pénzt. Kend meg csak tabellázik egyre, mintha valami «Mágyikát» olvasgatna!

— Hájszen, Sári, egy főbírónak így dukál!

— Ördög vigye azt a főbírósgot, még azt is, a ki kendre toltá vót. Hát elél abból valaki? Nem hajtott még az csak egy fia-krajezárt is a házhoz!

— Hát a tekintély csak semmi te előtted, Sári? Nem tetszik az neked, mikor bíróné asszonyomnak titulálnak, he?

— Vigye a fészkes... megmondom mi! Bánom is én, akárhogy titulálgatnak, csak kend lenne már egyszer

okos gondolattal megáldva a mennybeli főhatalmaságtól!

— Micsoda? Hát eddig talán bolond voltam, mi?

— Nojszen nem szaladt kend épen, de elkövetett biz ott elég ostobaságot!

Mázsás uramat nagyon sértette e kijelentés. Hát hiszen még az, hogy a falusi ember hátmegett beszélget — merő irigységből — csak elszenvedhető, de már az nagyon fájó részt tapogat, mikor a tulajdon hitestársa kezd az ember ellen lealázó szavakat használni.

— Sá-á-ári! — mordult fel a gyámoltalan ember. — Annyit mondok, hogy ne szurkálódj szavaiddal, mert oszt...

— No, ni! Talán részeg kend, vagy mi leli? ... Hát a jó szót kend szurkálódásnak veszi? De ilyen, amolyan, csak ne igen okvetetlenkedjék kend, mert ha oszt kitátom a számat, megemlegeti még a születése óráját is.

E nyilatkozat alaposan lehűtötte Mázsás uram felfortyanását és szelidebb húron megpendült hangon kérdé:

— De hát mi bajod, az Isten áldjon meg, hogy ennyire vesztegetsz engem?

— Mi bajom? Az, hogy semmi sem kerül a házhoz a kend bírósokodása miatt. Kend nem ügyel semmire, nem törí fejét rajta, hogy honnan kerül valami a házhoz, csak azt a fene tabellát bujja egyre.

— Hát mit csináljak én, jó asszony? Menjek napszámolni, vagy mi?

— A manóba! ... Már minek is menne? Hanem itt tartja azt a két dög lovat, mint a herét, hát nem lehetne azzal búzát szállítani Munkácsra? Jó fuvart fizet Éhenrág Mózsai, a sáfár. Már Ködmön Pali vagy huszonöt forintot összekopácsolt tőle! ...

Mázsás Márton felállott az asztaltól s oda lépegetett az ablakhoz, melyen át vastag sugárban szűrődött be a reggeli fény. Csontos, érdes ujjával dobolni kezdett az üvegen, mintegy elő akarván kényszeríteni fejéből szétröppent gondolatait.

Tünődött mélyen s tünődése közben bizony eszébe sem jutott a kredenczen néma borongással várakozó zöld butykos, melynek tartalmától pedig oly sokszor jöttek már meg aggodalmas percei között a jó gondolatok.

— Hm! — mordult fel. — Igazsága van Sárinak, annyi szent! Mit is ér ez az egész bírósokodás? Fizettem már miatta annyit, hogy akár tiz köblös földet vehettem volna rajta! ... De hát... izé... tudj az ördög... ragaszodom hozzá, vagy mi, mert hát mégis csak szép dolog első embernek lenni a faluban! Sári ezt nem tudja felérni az öklével. Ő csak a maga nótáját fujja. De akármit beszél is, mégis van egy kis igazsága, mert lehetne biz ott menni. Azt a két lovat megvettem és az ördög vette még valami hasznát! ... Hát beszélék is Éhenrággal és felvállalom tőle a fuvart! ...

Épen e szent megállapodása közben lépett be nagy

toppanással Kópé Pál, a vitéz csákányos a birói hajlékba.

Köszönt és tisztességtudóan egészségére kívánta az éjjeli nyugodalmat biró uramnak és egész házanépének.

— Hát hogy vagy, Pali? — kérdezte Mázsás, minekutána a szives megtisztelő jókívánatokra ő is hasonlóval válaszolt.

— Vónék valahogy, biró uram, csak épen hogy pénzem nincs!

— No, hát akkor egy csónakba evezünk hallod-é! Épen most perelt velem az asszony!

— Miért?

— Hogy azt mondja, egy krajezárt sem keritek a házhó'.

— Hájszen van biró uramnak elég! Bár nekem lenne annyi, akkor csak a lábomat lógatnám, mégis megélnék! Így meg most is kutyagolnom kell Munkácsra.

— Munkácsra, te? — lett figyelmessé Mázsás. — Minek, Pali?

— Éhenrág ur küld a provizor urhó' a búza ügyibe.

— Áunnye, te Pali, beh igazi szent lélek szól belőled! Már épen itt tevenődtem, hogy miképen tegyem az asszony kedvét!

— Micsodát?

— Azt mondja, hogy vállaljam fel Éhenrágtól a búza szállítást, legalább keres valamit a két lovam!

— Igazsága van benne. Minek is tartja ott, mint a prádésokat szokták.

— No hát, te Pali, nézd csak! Te ugyis Munkácsra akarsz menni, hát jobb lesz, ha együtt utazunk. Estére felpakolunk és utnak indulunk, osztán te is elvégezheted a dolgodat!

Együttal e biztató szavakra a zöld butykost is kezébe méltatta a sóvár szemekkel pislogató Kópénak, a ki az efféle edény iránt a legbarátságosabb érzelmekkel viseltetett.

Persze, hogy rá lett Kópé az ajánlatra rögtön és biró urammal egyetemben menten felkeresték Ehrenreich sáfár urat, a kit a község népe Éhenrágnak keresztelt el, ki nem tudván mondani a nyakatekert nevét máskülönben.

Az egyezés hamar megtörtént. Biró uram nagy tekintély volt a sáfár ur előtt is és nem igen alkudozott egy pár krajezáron. Megállapodtak a teendőben mihamar. Mázsás uram a legnagyobb lelki nyugalommal jelenhetett meg Sári asszony mérges tekintete előtt.

Mikor aztán bealkonyodott, biró uram befogta a két jóvérü lovat Kópé Pál segítségével és elhajtottak Éhenrág sáfár urhoz, hol a szekérre felraktak tizennégy mázsa búzát.

A háza elé érve, bement még Mázsás uram, hogy kihozza az elemóziás tarisznyát és ama bizonyos nedvet tartalmazó zöld butykost.

— No, Sári, menődök! — búcsuzott a feleségtől.

— Hát csak menjen, de esze legyék osztán kendnek; valami bolondot ne cselekedjék, mert akkor oszt a szemem elibe ne kerüljön.

E kedélyes biztatás mellett indult utnak főbiró uram, hogy a terhet Munkácsra, a provizor urhoz beszállítsa.

Tiszta, holdvilágos éj volt. A jól készített köves uton gyorsan haladtak tova a futó párák. Nemsokára elérték Makkos-Jánosit, melynek végén nagy erdőség terül el az ut mindkét oldalán csaknem Gátig húzódva el.

Kópé Pál egy ideig pöfékelt a kasfarban kurtaszáru cseréppipájából. Majd az ezüstoffényü csillagokat bámulta, melyek mosolyogva tekintettek reá, mintha azon nevetnének, hogy mi lett a hajdan taliánt kergető vitéz katonából. Kópé Pál nézte egy ideig... azután álom borult szemekre s horkolva tudatta a csillagokkal, hogy ő már épen nem törődik a földi hiábavalóságokkal.

Mázsás uramra is álmosító hatással volt a nagy csendesség. Pöczikelve tartotta kezében a gyeplőt s nagyokat ásitott, mely ásitásban világosan kifejezte abbeli gondolatát, hogy itt is jó ugyan, de mégis jobb lenne odahaza a dunna alatt.

Kavargó gondolatok árnyékozták be lelkét. Kezdt torzszalkodni az asszonyi parancsolat ellen. Vigye a fránya! Hát ennyire lejárt már ő, hogy Ködmön Palival egyék egy kenyeret?! Az a számár asszony mit is ki nem talál!...

Itt megakadtak gondolatai, mert a szekér megállott s mielőtt Mázsás uram észére térhetett volna a zökkenés okozta rémületből, a nyerges ló csak egyet gondolt s azzal utczu, vesd fel magad, egész szürke mivoltában végig heveredett a földön, megvasalt patáit a mosolygó csillagoknak mutatva be.

— Tüzes, ne! — kiáltott rá Mázsás uram leszállva a szekérből, de bizony hiába beszélgetett annak. A Tüzes nem volt többé élő állat.

— Végem van! — ordított fel Mázsás a kétségbeesés hangján s futott a szekérhez, hogy felköltse Kópét.

A pálinka bekeblezésében kiváló ügyességgel rendelkező Kópé fel is riadt a nagy jajveszéklésre és körültekintgetve kérde:

— Mi az ördög? Ki bántotta biró uramot?

— Az Isten, Pali, a' bántott!

— No, ni! Csak nem a menkű ütötte tán meg!

— Engem nem, de megütötte a lovat!... E' többet nem élő teremtés!... Mit csinálunk? Hogy jutunk Munkácsra? Egy ló nem bir el ennyi terhet!

Mig a biró ott sopántott a szekér mellett, azalatt a csákányos műértő szemekkel körültagogatta a Tüzes, de biz abban csak szikráját sem tudta felfedezni az életnek.

— Emmán megdöglött, annyi szent! Most mán mit csinálunk?

— Hájszen hát én is azt szeretném tudni! — válaszolt biró uram.

Tehetetlenül állottak egy ideig, végre az ügyes Kópénak az ut mellett elterülő erdő tisztás részén csendesen legelésző lovakra esett tekintete.

— Hopp! Megvan! — bökött ujjával a homlokához.

— Mi van meg, te Pali! Feltámadt a szürke?

— Az ugyan fel nem támad, de nézze csak biró uram, van itt elég ló ni! Befoguuk egyet a döglött szürke helyére és elmegyünk Munkácsra, reggelre meg visszahozzuk ide. Az ördög fogja megtudni, hiszen csak kölcsön veszszük. A szürkét inkább itt hagyjuk helyette!

Mázsás uram, mint a vízben fuldoló a szalmaszálhoz, oly erővel kapaszkodott bele a Kópé Pál kobakjából kikerült eszmébe.

— Ember vagy, Pali, hogy így kifundáltad! Az istég ugyse jó lesz! . . . Mit fog erről tudni a gazdája? Reggelre visszajövünk, oszt megvan!

Kópé Pál sebtiben leugrott a töltésről a puha pázsitra s a legközelebb legelésző lovat üstökön ragadva, hamarosan a szekérhez vezette és ráerőszakolta a hámat.

— No, most menjünk! — szólt biztatólag. — A szürkét majd megtaláljuk itt reggel!

És mentek. Mázsás uram illő flegmával nógatta a kölcsönvett lovat, míg Kópé Pál nagy kieszelő tehetsége teljes tudatában vigan pöfékelt ott hátul, semmitmondó tekintettel pillantgatva maga elé.

Még alig, hogy elérték Gátot, az erdőben egyik tölgyfa terebélyes lombjai alatt mozgásszerű állapot keletkezett s csakhamar hang is követte a mozgást, mely hang egy gubába pónált jámbor atyafi ajkáról surrant ki.

— Sógor, kelj fel! Nem látom a lovat!

A sógor, kit e biztatásszerű felszólítás illetett, nagy álmosan észre baktatott és visszakérdé:

— Hát hol van, ha nem látod?

— Azt már nem tudom, de nézzünk utána, mert ha tilosba vetődik, megfogja a kerülő.

A sógor is feltápáskodott szörnnyüségű ásitások között s mentek az elkóborolt lovak keresésére.

Az erdő alján levő tisztáson meg is találtak három lovat.

— Nézd mán! — képedt el a sógornak titulált atyafi.

— Hát az én lovam hova lett az egyik?

— Amott látok valami lúfélét! — mutatott a kérdett a töltés felé.

Oda ballagtak mind a ketten s esudálkozó arezczal pislogtak a letestált szürkére.

— Az áldóját, hájzs e' nem az én lovam! — rikkantott fel a sógor.

— Hát mi a fityfene? Az égből csak nem pottyant ide lú!

— Már akár hogy van, de ez nem az én lovam! Hájzszen ez szürke, az én lovam meg fekete vót!

Az atyafi körülszemlélgette a lovat illő pontossággal s azután a meggyőződés hangján bizczentett reá fejével:

— Az Isten ugyse! E' biz szürke!

— Hol van hát az én fekete lovam?

— Mán hogy a te lovad la? Kicszerélték azt, hallod, ezért a döglött szürkéért, hanem most utána sógor! Még nem járhatnak messze!

Makkos-Jánosi görög katolikus hiten leledző két lakója nyakába szedte lábait és szörnnyü sietséggel inaltak Gát felé.

Ez idő alatt Mázsás uramék a kölcsönvett ló segédelmével elértek a Veres korcsmához, hol az öreg Guth bácsi már emberemlékezet óta méri ki a szeszt a szárazság kellemetlen érzetétől szorongatott torkok részére. Itt megálltak s Mázsás uram bement, hogy az öreg Guth bácsival tele töltesse szeszszel a zöld butykost.

Kópé meg a lovak abraholásával serénykedett s kínálgatta erősen a kényszer-utra kényszerített lovat.

Hát egyszer csak, mint a fergeteg, tör elé két ember súlyos tölgybottal kezében s felrikkant az egyik:

— Ott van ni! Az az én feketém!

— Az Istég ugyse! — helyeselt rá a másik. — De hát hogy került ez ide?

— Azt már nem tudom, de ez az én lovam! — mondá a sógor s azzal neki a hámnak s kezdte lefelé forgatni a lóról.

Épen e pillanatban lépett ki Kópé Pál, a kit biró uram beszélített a lovak mellől egy kis ital befogadására s látván a cselekedetet, méltó felháborodással kérdé:

— Mi az? Mit csinálnak ott maguk?

— Igen! Hát kend lopta el az én lovamot? — förmedt rá a sógor, s mielőtt a taliánkergető vitéz magához térhetett volna a méltó ámulatból, érezni kezdé, hogy a torkát keményen szoritja össze valami vasmarok, míg a feje bubján a tölgyfabot jár rókatánczot.

Kópé Pál hamarosan elterült a földön a fejére méltatott erős ütések következtében. A nagy zajra azonban Mázsás uram is kingrott és tekintélye egész súlyával szólt rá a két atyafira.

— Maguk törvénybe ütköző cselekedetet követtek légyen el!

— Mi la? ugrált a sógor. Miért? Hát kié ez a szekér?

— Az az enyém vóna! — felel Mázsás uram.

— Hát ez a lú ni, ez a fekete?

— Tudj' az ördög! Az enyém megdöglött a jánosi erdő alatt, ez meg ott legelt, hát befogtuk helyette, hogy mondok elviszszük a buzát rajta Munkácsra, osztán reggelre visszahozzuk!

— Tökéletlen vén lúzsiványja, még mit talál ki!? — ordított fel a sógor és . . . püff! Mázsás uram fejére is oda lapult keményen a tölgyfabot. Jó szerencséje, hogy zsiros kalapja enyhítette az ütés súlyát, mert különben nem tudom, ha nem kellett volna-e új biróról gondoskodni Kontyod község érdemes lakóinak.

A nagy tudományu főbiró ur is követte Kópé Pál példáját és felhencseredett az árok mellett lelketlen állományu teremtés módjára, míg a lovat kereső két jánosi ember egethasogató éktelen kiabálással vitte vissza a megtalált lovat.

Mikor aztán Mázsás uram észére tért, első dolga volt az ütés súlyát már szintén kihevert Kópé Pálhoz fordulni.

— Bolondot tettünk, Pali!

— Azt ám, biró uram!

— Szamárságot követtünk el!

— De még nagyot!
 — Csak el ne beszélj valakinek, te Pali!
 — Dehogyan beszéltem, bíró uram!

Hiszen, hát nem is beszélte el azt Kópé Pál senkinek, hogy miképen sülték fel a kölcsönvett lóval s talán nem is tudott volna róla még Sári asszony sem, ha a két jánosi ember — magyar szokás szerint — pert nem akaszt Mázsás uram nyakába.

A per sokáig folyt, bizony-bizony alig tudta magát tisztára mosni Mázsás Márton főbíró ur a lólopás vádja alul, de így is belekerült a kölcsönvett ló vagy százötven forintjába.

No, de hiszen beszélhet is ott Sári asszony, hogy így, meg úgy! Mázsás uram a világ kincseért sem menne többet fuvarba, ha tyukkal, kalácsal csalogatnák is.

Hanem azért még most is el-elmondja Kópé Pálnak nagy önhitséggel, hogy ő az első ész a faluban!

Szini Péter.

Szivós életű nyúl.

Erdész. Miért olyan izzadt tanácsos ur?
 Tanácsos (koczavadász). A nyúl után szaladtam, a melyet lőttem.

Gyermekszobából.

Petike. Ugy e, mama, ez a sajt olyan mint a kalács, pedig kenyér.

Az elszakadt kötél,

vagy: a póruljárt járdalovag.

I.

II.

A csók.

- Babám, nem adnál egy csókot nekem ?
- Nem én.
- És miért nem ?
- Mert még az urfi sem adott nekem.

Kisértet.

«Mondd csak, nem félsz kisértettől ?
Én roppantul félek.»
Én nem, pedig találkoztam
Egygyel, s lám, még élek.

Egyszer éjjel eltévedtem,
S ekkor a kisértet
Engem nemcsak haza kisért,
De meg is kisértett.

Faló.

Fölhevülés.

Pisti. Laczika, nektek nincs olyan szép házatok, mint nekünk.

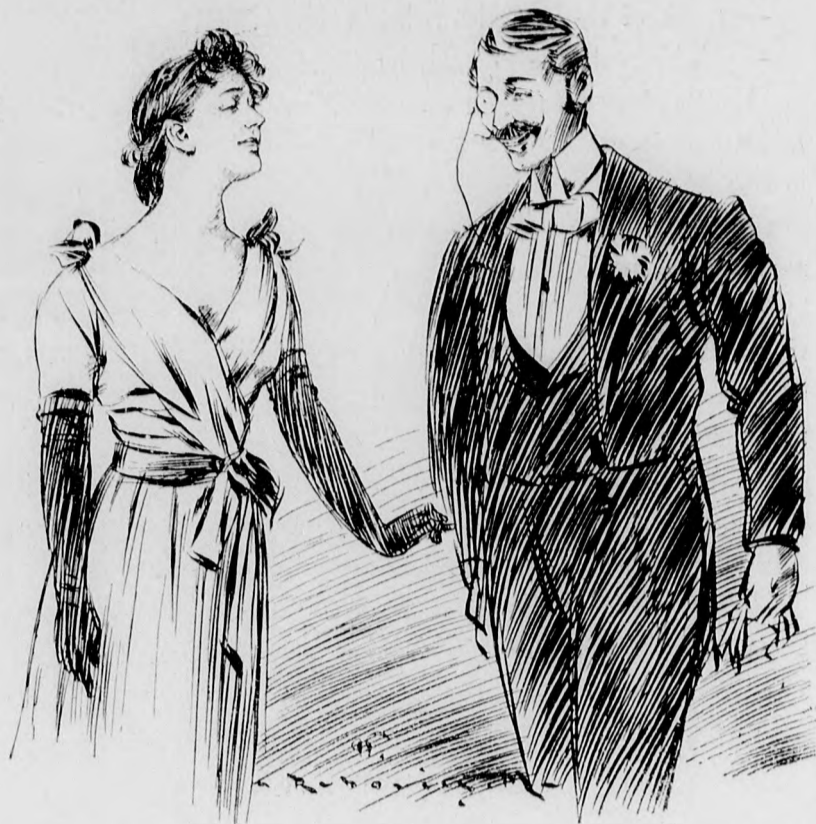
Laczika. Csak ne henczegj, hisz te még influenzában sem voltál !

Szavánál fogta.

Uracs. Be irigylem azt a dézsát a maga piczi kezeiben, boldog volnék a helyében !

Jutka, (a ki egy dézsa vizet visz a fülénél fogva). Ha éppen kedve van hozzá, hát jöjjön, magát is megfogom a két fülénél.

Gyöngéd ezézés nászajándékra.

Völegény. Nemde, édes Etekkám, milyen gyorsan telik az idő szerelmeseknél ?

Menjasszony. Honnan tudhassam, mikor még nincsen arany óráim ? !

Jó mentség.

A. Ugyan hogy jutott eszébe önnek az ön korában másodszer is megnősülni s még hozzá olyan fiatal leányt venni nőül?

B. Dejszen a mostani feleségem szikrát sem fiatalabb, mint az első volt, mikor huszonöt évvel ezelőtt nőül vettem.

Halál után.

Kinek megvolt mindene,
Ha már föld alatt,
S mindenből — nagy baj az —
Csak egy sír marad.

S kinek nem volt semmije,
Meg kell vallani:
Egy serral lesz gazdagabb,
S ez is valami.

Haan Bela.

A titoktartók.

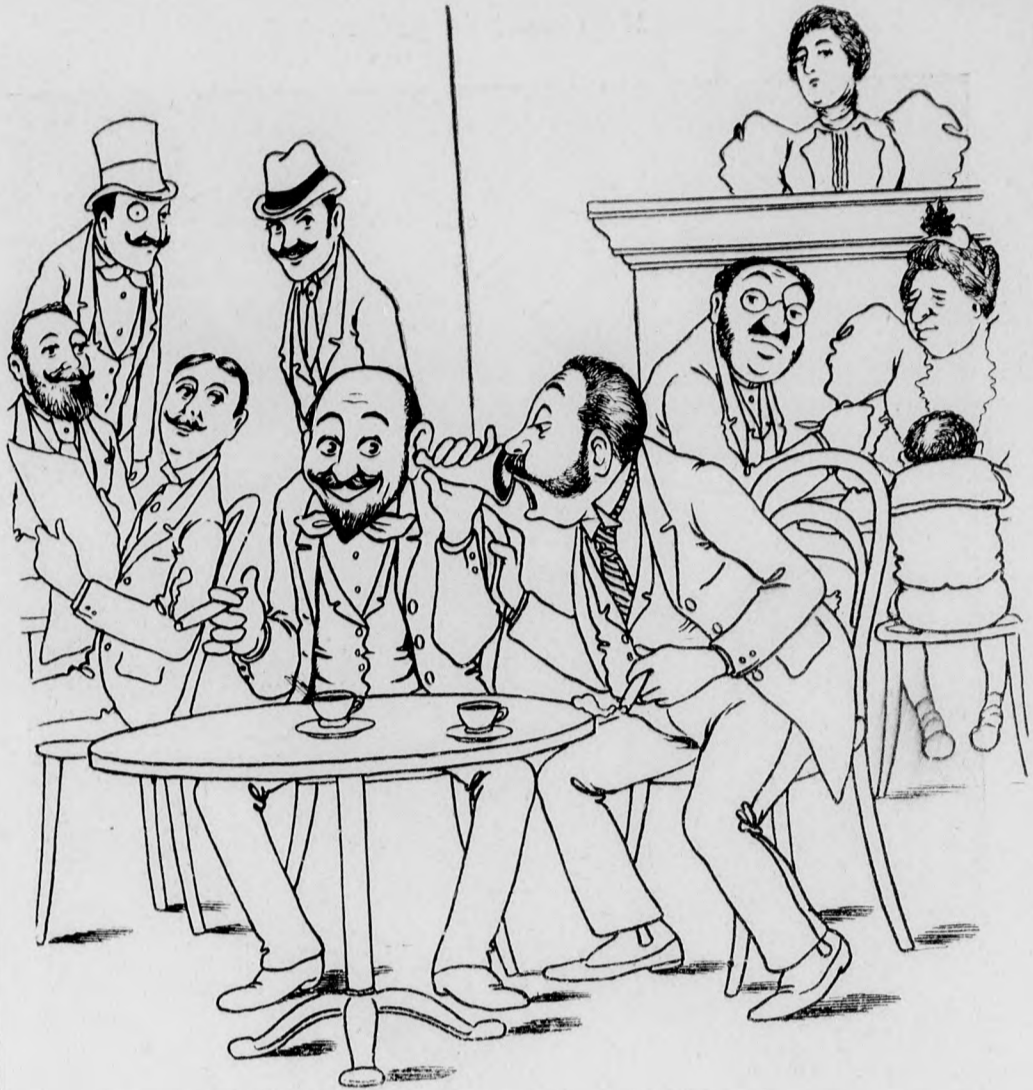
— Hallotta kartárs ur, hogy a főorvosné viszonyt kezdett az aljegyzőnkkel? — ordít süket szomszédja fülébe egy ur, a ki maga is nagyot hall.

— Tudom, hiszen megleptem egyszer őket a kutyavillában. Hanem remélem, köztünk marad a dolog! Bizom az ön titoktartásában.

A tengerparton.

— Hallgassa csak, milyen erősen zúg a tenger!
— Az ön bájai, kisasszony, a tengert is felizgatták.

Éles nyelv.

Ur. Ha én egy pohár pezsgőt iszom, a legszellemesebb ember vagyok a világon; de ha nem iszom, olyan vagyok, mint a tök.

Hölgy. Ugy-e, hogy még ma nem pezsgőzött!

Ifju. Mire gondolsz, édes Irmám, ha felnézel a ragyogó, csillagos égre?

Leány (színeszű). Hogy a gyémántjaim még mindig nincsenek kiváltva a zálogházból.

Ex cathedra.

Tanár. Amice! maga hallatlanul szórakozott. Ha maga meghal, ezt is bizonyosan csak akkor fogja észrevenni, mikor már a ravatalon fekszik.

Veszedelmes hely.

Kalauz. Itt van a híres tihanyi visszhang.

Férj (a feleségéhez). Az Istenre kérek, csak itt ne beszélj!

Az a kényes kérdés.

Tisztviselő. Milyen idős, ha szabad kérdeznem?

Kisasszony (neheztelve). Menjen maga goromba! Nem vagyok én idős; csak most multam tizennyolcz éves.

A kathedráról.

Tanár. Midőn az ellenség bevette a várost, átmásztak a falon és megölték a zsarnokot, a ki azonban elég furfangos volt s még idejekorán megszökött.

Uzsonnánál.

Fiatal ur (súgva). Jaj Anna nagysám, ejtsen le valamit, hogy utána nyulhassak az asztal alá.

Kisasszony. Miért?

Fiatal ur. Egy barackmag került a számba, azon akarok tuladni.

Torna.

Büszke torna,
Vár a népe...
Most egy karsu
Lovag lép be:
Leeresztett sisak rostély, —
Nyilt sisakkal, semmi fortély,
Másik bátran ront elébe.

Zárt sisakkal
Győz a gyáva,
Nyilt sisaknak
Sír az ára.
S mig babért kap a gaz ilykép,
A legyőzött jó is — mily szép! —
Koszorút kap a — sirjára.

Haan Béla.

Azok az idegen szók.

Egy vendég, midőn ebéd végén a Dessertre került a sor, oda nyújtja a tálát a mellette ülő katonatisztnek e szavakkal:

— Hadnagy ur, nem óhajt — *dezertálni?*

Számtani vizsgálaton.

Tanító. Mondj, Kis Muki, egy törtet!
Nebuló (megijedve). Az öregapám lába.

A szerelem mindig talány: eleinte nem tudja az ember, kit szeret; majd hogy miért szeret; később hogy meddig szeret, s végül hogy miért szeretett?

*

Némely ember akkor is hazudik, mikor hallgat.

Aladár. Nem tudom, mit csináljak. Özvegy háziasszonyom napról-napra szerelmesebb belém. Még utoljára a nyakamba varrja magát.

Elemér. Azon könnyű segíteni. Maradj adós neki mindaddig a házbérrel, a mig ki nem teszi a szűrődet. Már nem egy háziasszonyomtól szabadultam meg ilyen módon, a kik eleinte örülten belém szerettek.

Kifecsegte.

Kisné. Képzeld csak, az én kis Juliskámot elküldtem tegnap a boltba s az uton elvesztett egy forintot.

Nagyné. Ilyent az én Ilonkám nem tesz. Ugy-e Ilonka?

Ilonka. Nem bizony, mert mi mindent hitelbe veszünk.

Mai gyermekek.

Jenőke (karddal játszik.) Ugy-e mamácskám, engem is elviszel a gyermek-bálba, nem csak Laczikát?

Anyja. Csak úgy, ha jó viseled magadat.

Jenőke. Ha nem viszel el, megölöm magamat.

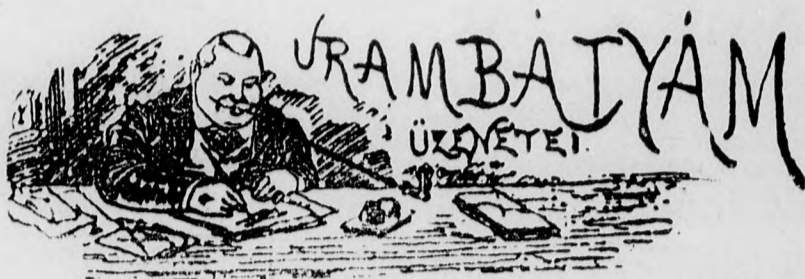
Jó biztatás.

Márton. Hogy van kend, Están, de régen nem láttam.

Están. Bizony rosszul, szomszéd, a hány lélekzetet veszek, annyi szurást érzek a mellemben.

Márton. Menjen el csak kend az új doktorhoz, az olyan orvosságot ad kendnek, hogy sohase vesz több lélekzetet.

A. Nemde, az a Zola mégis nagyon kétértelműen ír?
B. Nem a! Éppenséggel nem találok! Én legalább egészen jól megértettem mindent.

Budapest, W. M. Kettejük már régi ismerősünk; a többi részint képpel, részint a nélkül lát napvilágot. Ha több is, jobb is lesz, az már aztán legjobb lesz. — Győr, F. E. Az adókat mind besoroztuk; fordított poemákra azonban erős védvámunk van. — Sopron, L. Valamennyi a javából való. — Budapest, H. K. Van közöttük néhány használható. A másfajta inkább politikai lapba való. — Nevelő Demokritos. Lehet, hogy az; ámde nekünk neveltető Demokritosra volna szükségünk. — Viccz. Nem az. — Budapest, D. K. Egyiket a kettő közül rajzban is megörökítjük. — Budapest, B. Legközelebb felhasználjuk; tehát jöhet a többi is. — Miskolcz, K. A későn érkezett cikk terjedelme és időnk rövidsége miatt még nem olvashattuk el; de a címe sokat ígér, még pediglen jót. — Budapest, E. D. Válogatunk bennök. — Budapest, H. Legközelebbi számunkban helyet szorítunk neki.

Fűmagvak. Mauthner Ödön budapesti magkereskedő cégnek különlegességét képezik az általa forgalomba bocsátott margitszigeti és kiállítási fűmagkeverékek, melyek tisztaság, csiraképeség és tartósság tekintetében páratlanok. A budai királyi várkert, a fő- és székváros, valamint a Margitsziget összes gyepterületei részére ez évben is Mauthnernél lettek a fűmagvak merendelve.

Cs. k. szab. Adria-i biztosító társulat. Folyó hó 12-én tartott meg Triesztben ezen társulat rendes közgyűlése, melyben az 56-ik üzletévre (1894) vonatkozó üzleti jelentés és zárszámadások beterjesztettek. Ezekben következő jelentékenyebb adatok foglaltatnak: *Életoztály.* Az említett évben elfogadott biztosítások 12.769,125 frt tőke és 22,869 frt évi járadékosszagra ruának. A biztosítási állomány 1894. év végével kerek 76 millió forint tőke és 197,255 frt évi járadékosszaget tüntet ki. A díjbevétel 3.074,252 frtra rugott. Halál- és életetbiztosítások után 1.255,137 forint fizettetett ki és ezenkívül függő károk részére 244,917 frt helyeztetett tartalékba. A díjtartalék 1.444,458 frttal szaporodott és tesz 17,2 millió frtot. Az *el'emi* biztosítási ágakban (*tűz és szál-lítvány*) a díjbevétel 6.935,650 frtot tett, a visszbiztosítások 3.293,693 frtot vettek igénybe és károkért a visszbiztosítókat illető részek levonása után 2.379,261 frt fizettetett ki. A kártartalék 490,593 frtot, a díjtartalék 1.846,597 frtot és a több évi biztosítások tárczája 23.343,117 frtot tesz. — Az 1894. december 31-iki árfolyam szerint a társaság értékpapirjai 396,702 frt értékmelést tüntetnek ki, mely összeg a létező áringadozási tartalék gyaratására fordított. Az eszközölt és 48,571 frtot tevő leírások levonása után marad évi feleslegként 482,521 frt, melyből 150,000 forint a disponiblis tartaléknak utaltatott át. Osztalékul, miként a mult évben, részvényenkint, 62 frt fizettetik ki. — A tartalékok 1.977,208 forinttal emelkedtek és meghaladják a 21 millió forintot, ebből esik díjtartalékra (tisztán. tudniillik a visszbiztosításokat illető részek levonása után) 17.849,656 frt, nyereségtartalékokra 2.491,592 frt és áringadozási tartalékra 723,988 frt.

Bármely gazdasági gép bevásárlásáról legyen szó és ha valahol úgy itt különös gond fordítandó arra, hogy solid gyártmánya mellett a mai kor igényeinek minden tekintetben megfeleljen és ez esetben a «honi ipar» el ne hanyagoltassék. Ezekből kifolyólag szívesen utalunk az «Első magyar gazdasági gépgyár részv. társ.» (Külső váci-ut 7. sz.) hazánkban, de messze azon túl is elismert gyártmányaira, mely által gazdasági gépei összes gyártmányainál a fenti tekintetekre különös súly fektetetik.

Ne kertészkedjünk, mielőtt
«A Kert»-et nem olvastuk!!!

„A KERT”

megjelenik kéthetenként egy-
szer gyümölcsészeti, konyha-
és virágkerti színes mű-
mellékletekkel.

Szerkesztik:

MAUTHNER ÖDÖN

főszerkesztő s laptulajdonos

IGALI SVETOZÁR

felelős szerkesztő

114 munkatárs (hazai és kül-
földi koriféusok) közreműködése
mellett.

«A KERT» előfizetési ára:

Egész évre ... 4 frt

Fél évre ... 2 „

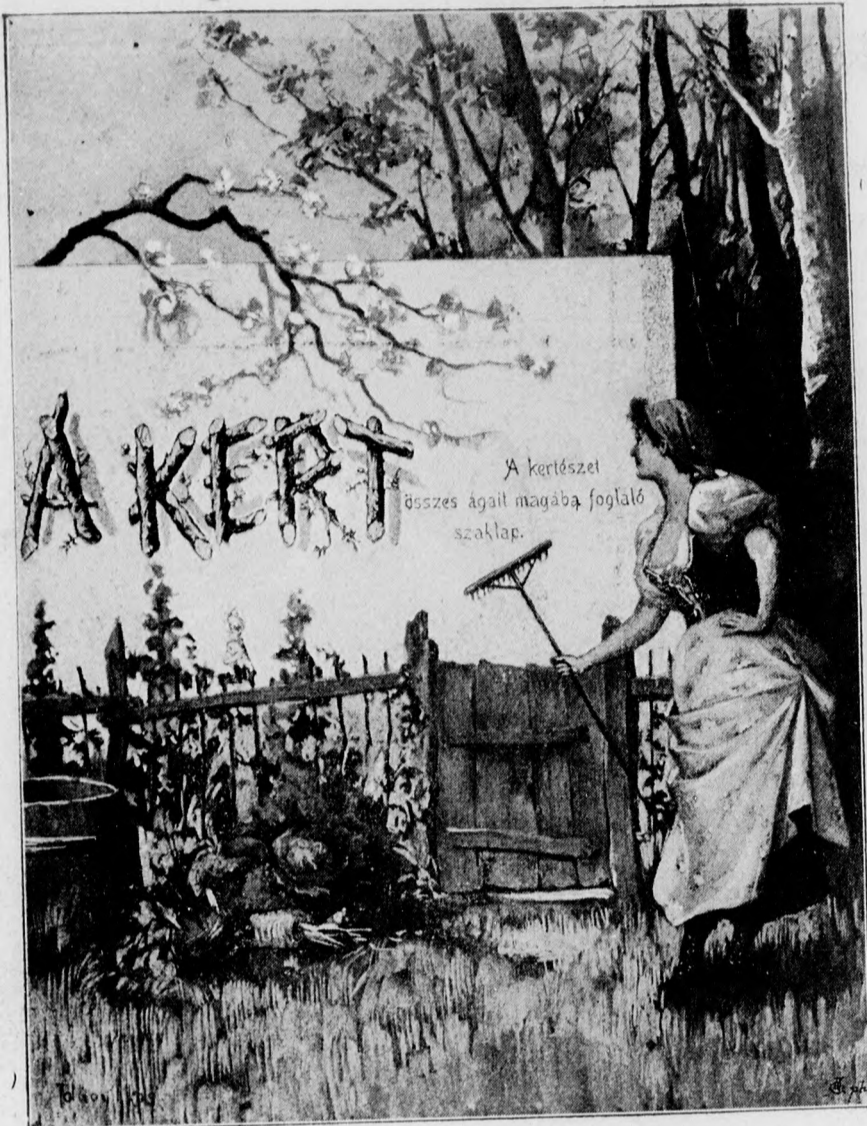
Negyed évre ... 1 „

«A KERT» kiadóhivatala

Budapest Andrassy-ut 23. sz.

Mutatványszám ingyen.

Hogy miképp felel meg e lap feladatának, az ki-
tűnik az Európaszerte ismert hazai koriféusunk
márczius 30-áról kelt leveléből:

Nyílt levél „A Kert” főszerkesztőjéhez.

Tisztelt főszerkesztő ur!

Valóságos lelki gyönyörrel olvastam át «A Kert»
mutatványszámát, melyet nekem is megküldeni szí-
veskedett.

Gyümölcsészeti pályám kezdetén még álomban
sem mertem volna gondolni arra, hogy a magyarnak
valaha még oly fényes kiállítású érdekes és hasznos,
— hozzá még oly olcsó szaklapja is lehessen, a
milyennek lenni az első mutatvány-számról ítélve
«A Kert» ígérkezik.

Örvendek a lap fényes kiállításán is; mert azzal
nemcsak nyomába érünk a külföld hasonló
szaklapjainak, de mert «A Kert»-et hazai írók írják,
a kik hazánk viszonyait ismerik és ezekhez alkal-
mazva mutatják be tapasztalataik eredményét, — sok
tekintetben felül is kerekedünk azokon, s így hazánk
flaínak nélkülözhetővé tesszük a külföldi hason-
neű szaklapok pártolását. Leginkább örvendek pedig
annak, hogy hazánkban is oly számosan akadnak
már, a kik a gyümölcsészet és kertészet irodalma
mezéjén — bennünket, öregeket, kik már pihenésre
vágunk — fölválhatnak: mert hinni kezdem, hogy
az a lobgó, mely a mi elgyengült kezeinkből kihullott,
nem marad a porban hanem sokan lesznek, a kik
azt fiatal erővel magasán lobogtatják ezután is.

Kezességül szolgál nekem erre nézve az a szép
írói koszorú, melyet becses lapjának támogatására
összefűznie sikerült.

Ha olyan érdekes lesz «A Kert» folytatása is, a
milyen érdekesnek találom annak kezdetét, akkor
hivatva lesz e lap hazánkban a gyümölcsészet és
kertészet ügyét nagy mértékben előmozdítani, mert
a magyar közönség tömeges pártolására biztosan
számíthat.

Látva most már a lap belső berendezését, bárha
főszerkesztő urnak első ízben szíves felszólítására
közreműködésemet meg nem ígérhettem; a gyümölcs-
ismertetés rovatában mindannyiszor szívesen állok
szolgálatára, valahányszor azok, a kik a mutatvány-
számban a rovatot betöltötték, sokféle hazafias el-
foglalt-águk mellett — a folytatásban gatolva len-
nenek.

Gyümölcs-ismertetés lévén életemnek egyik fő-
feladata, én abban olyan gyakorlottságra tettem szert,
hogy öregségem dacára is könnyűnek, élvezetesnek
találom még mindig és nem terhes ez a munkát.
Hogy tömeges pártolásra érdemes lapjával nemes
feladatát hiven és biztosan teljesíthesse: hosszú éle-
tet és friss egészséget kíván önnek öregbátyja

Bereczky Máté.

Mező-Kovácsháza, 1895. márcz. 30.

Én nem ígérek 500 aranyat, de nem is adok, mint azt mások hirdetik!

De határozottan állítom, hogy a MÜLLER J. L.-féle

Szalicil-szájviz és fogpor

használata eltávolít minden fogfájdalmat, biztosan megszünteti a fogak romlását és a kellemetlen szájbüzt.

Egy üveg szájviz 40 kr., nagy üveg 80 kr., 1 frt 60 kr. és 3 frt.

A Müller J. L.-féle Szalicil-fogpor

szalicilvizzel használva, nemcsak hófehérré teszi a fogakat, hanem a már létező fogbetegségek továbbterjedését is meggátolja.

Dobozza 60 kr. és 1 frt 20 kr.

A Müller J. L.-féle Szalicil-fogpép

darabja 35 kr. Ugyanazon hatással bír, mint a fogpor.

Hol keressük a legjobb poudert. — Kérjünk Müller J. L.-féle

Blaha Serail-Pouder,

kizárólagos egyedüli legjobb arcport. Kapható három színben: fehér, rózsaszín és crème, ára 60 kr. és 1 frt.

Főlülmulhatatlan a MÜLLER J. L.-féle

Fenyőerdő-illat

a legkiválóbb orvosok által használva és ajánlva, fertőtleníti és tisztítja a levegőt, élénkíti a lélegzési szerveket,
tehát nélkülözhetlen gyermek-, beteg- vagy bármely lakosztályban. A Müller J. L.-féle fenyő-illat a fürdéshez hasz-
nálva, különösen jó hatással van az idegekre és a bőrre, azokat felfrissíti és üdíti, ugyancsak mindennapi használatra, mint
mosdóvíz-vegyülék. Ezen fenyő-illatom kellemes illata és jótékony hatása által nagy kelendőségnek örvend, kitűnő szobák illato-
zására és egyszersmind zsebkendő-illat is.

Üvege 60 krajczár, frt 1.—, 1.80. 3.— és frt 5.50, hozzávaló porlasztó 30 krajczár.

Mindezen fent elősorolt készítmények orvosi utasítás után készülnek. Kaphatók:

MÜLLER J. L., illatszer- és pipereszappan-gyárosnál, Budapest, Koronaherczeg-utca 2. sz.
Fogkefék rendkívül jó minőségűek, nagy és olcsó választékban.

